

Darvasi László

VIDÁM MONOLÓGOK
A HÁZTÖMBÜNK KÖRÜL

Idősebb nő, fekete cicanadrágban,
festett kleopátrafrizura. Végül
is jól öltözik, stílusa van.
Sokat öregedett az utóbbi évek alatt.
Magában beszél.
Amikor ideköltöztem, már magában beszélt.
Ez egy elég folyamatos magánbeszéd.
Vagy nem magán-, nem tudom, beszéd.
Megjegyzéseket fűz, értelmez, kiegészít,
erős kritikát fogalmaz meg a játszótér melletti padon.
Oda szokott ülni leginkább, ott
magyaráz, szónokol, mély és rekedt hangon,
megállás nélkül és hangosan
adja elő, hogy mindenki hallja,
nem nagyon érteni mégsem.
Kicsit félelmetes.
Mint egy idős színésznő,
ötven évig csakis királynőket játszott,
úgy maradt.
Miért beszél magában az ember ilyen hangosan.
És ha ennyire hangos, az magában beszélés-e.
Mert akkor hallja a világ, nem?
Én, a szomszédok, a gondnok, az óvodából
hazaérkező szülők, a kicsik, mindahányan halljuk.
Némelyek értik is nyilván.
A hajléktalan fiú is hallja, aki
szintén itt billeg a házak között,
néha a téren ver tanyát, a pingpongasztaloknál,
vagy a lottózó mellett, a Nemeskürty szobornál,
állandóan sörrel ül, ő is magában beszél.

Mindenki geci, szemét, szarházi, szemét, mocskok.
Ez a konklúzió tízéves folyamat eredménye,
figyeltem, hogy lesz mindenki ilyené, geci, szemét, szarházi,
mocskok, gané. Gané is, igen. Ja, hazaáruló.
Egy napfényes délután engem is megfenyegetett,
ha jól értettem, jól szétbasz, gondolkodott, szétbaszlak.
Mit nézel, megö..., gondolkodott, megöllek, mindenkit megölök,
gondolkodott, dögöljete meg. Ivott a Burgból.
Néha a cicanadrágos, kleopátrafrizurás nő
mellé ül ez a hajléktalan fiú
a nagy, a mocskos szatyrával, a dobozos sörével.
Burg, azt hiszem, az a legolcsóbb kiszereles.
Burgot vagy Berget iszik, kéknémet doboz
száz forint, kevesebb vagy alig több,
beszélgetnek, vagy, és én inkább erre gondolok,
egymás mellett monologizálnak, mindenki mondja a magáét.
Az idős, néha melltartóban és a combtőig fölhúzott nadrágban,
miniszoknyában napozó nőnek
rendre másféle társasága is akad.
Odaülnek mellé *normális* emberek, nők, férfiak,
nem ilyen monologizálós fajták,
elég elmélyülten tárgyalják a világ dolgait.
Szerintem az idős, magas nő akkor is monologizál.
Ennek ellenére akad társasága, nem tudom,
talán, mert valakihez oda kell ülni, és még ő is
jobb a végtelen monológjaival, mint egy üres pad,
fent az üres lakás, az emberekkel teli, néma bolt,
ahol csak akkor szólnak hozzád, ha lopsz, ha tolakodsz,
az utca, ahol szintén akkor szólnak többnyire,
ha meglököd, nekimesz, súrolod, érinted.
Aki monologizál, az biztosan sokat ismétél.
Nem lehet mindig másról.
Vagy lehet?
Hogy nem hozod szóba újra azt, amitől és amiért,
ez van, vagy amiről azt gondolod és
föltételezed, hogy amiatt van ez.
Ami van, az benne van a monológban.

Egy monológ azért van, hogy benne legyen minden.
Ha egy monológból hiányzik valami,
nem, ne hiányozzon, akkor az rossz monológ. Kifelejtette.
Szóval akadnak ilyen emberek, akik még a monologizálókkal
is inkább leülnek és az ő magyarázataikat,
az ő megjegyzéseiket, gondolati futamaikat választják,
mint a csöndet, ami egyébként éppolyan,
mint egy igazi monológ, mindenkié és senkié,
a csönd is éppen ilyen szerintem, senkié és mindenkié,
lehet, hogy a monológ a legizgalmasabb, legszegényebb és
leggazdagabb csönd.

Még a kovid előtt egy jólszituált fiú megzavarta
az idős, stílusosan öltözködő, kleopátrafrizurás
asszonyt, kiabált utána, nem monológ volt,
egyenesen hozzá intézte a szavakat, célzott üzenet.
Megöllek, te bűdös kurva, ha elkaplak, véged, te vén ribanc,
futott utána, őrjöngve rohant,
de nyilván nem kapta el, vagy nem gondolta komolyan,
mert az idős nő azóta is vígan mondja,
még tegnap is monologizált egy
kék köpenyes, normálisnak kinéző nővel,
aztán pedig az a másik fiú ült mellette,
aki a közeli autójavítóból támolyoghatott idáig.
Üvegtöményrészeg, így hívom,
az ittasságnak ezt a lassú,
igazán nehézüveg fajtáját.
Él és virul ez a cicanadrágos idős nő,
máskülönben megkérdeztem a gondnokot,
miért akarják megölni, kinek vétett, hiszen csak beszél.
Nem csak beszél.

Lop.

Bejár a lépcsőházakba és lop.
Ezt érdekesnek találtam, el is gondolkodtam:
az ilyen monologizáló lelkeknél nem úgy van,
hogy ha csöndben kell lenni,
csöndben is marad, surran vagy oson,
és csak ha lehet, ha szabad, akkor harsogja

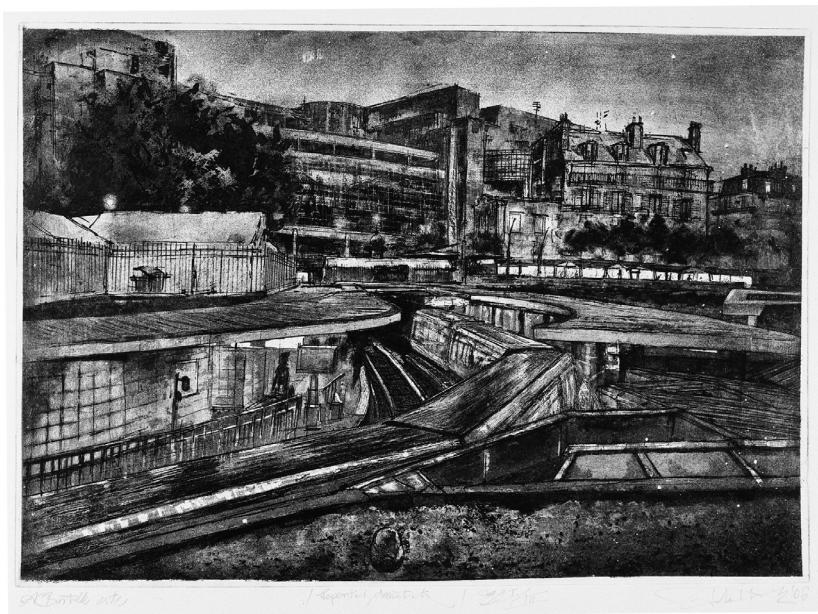
a végenincs mondandóját?

Ez az idős, kleopátrafrizurás nő nyilván még lopás közben is megjegyzéseket tesz, kritizál, hozzáfűz, megállapít, mit ne mondjak, kinyilatkoztat, hogy így meg úgy és akkor amit mond, abban benne is van minden.

Monologizálás alatt is lehet lopni, csak kicsit veszélyesebb.

A rohadékok, a szemetek, az átkozottak, szar alakok, még lopni se lehet tőlük, mindjárt jönnek, ölni akarnak, reszeli hangosan, és közben ellop mindent.

Semmit.

Bastille este, 2006
(35 x 50 cm, repesztés, aquatinta)